

Sygn. akt III AUa 825/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Polak (spr.)
Sędziowie:	SA Jolanta Hawryszko del. SO Beata Górka
Protokolant:	St. sekr. sąd. Elżbieta Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2014 r. w Szczecinie

sprawy M. G. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o przyznanie emerytury

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 27 czerwca 2013 r. sygn. akt VI U 1094/12

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 825/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 sierpnia 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił M. G. (1) prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym przewidzianego dla pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach, gdyż w ocenie organu rentowego ubezpieczony mimo udowodnienia 26 lat, 4 miesięcy i 11 dni ogólnego stażu ubezpieczeniowego, według stanu na dzień 1.01.1999r. nie udokumentował co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Z treści decyzji wynika, że organ rentowy do uznanych

4 lat i 3 dni pracy w szczególnych warunkach nie zaliczył zatrudnienia w tych warunkach w następujących okresach: od 01.08.1972r. do 24.10.1972r.,

od 05.07.1977r. do 31.07.1977r. od 01.01.1978r. do 31.01.1979r., od 01.02.1979r.

do 31.07.1980r., od 01.07.1981r. do 01.08.1994r. na stanowiskach: ślusarz, ślusarz remontowy, ślusarz maszynista przygotowania wody.

W odwołaniu od powyższej decyzji organ rentowego ubezpieczony wniósł o jej zmianę i przyznanie emerytury od dnia złożenia wniosku. Podniósł, że organ rentowy niezasadnie nie uwzględnił mu okresów zatrudnienia w K. Zakładach (...) w K. od 1.08.1972 r. do 24.10.1972 r., od 5.07.1977 r. do 31.07.1977 r., od 1.01.1978 r. do 31.01.1979 r., od 1.02.1979 r. do 31.07.1980 r., od 1.07.1981 r. do 31.08.1994 r., na stanowiskach ślusarza, maszynisty pomp, maszynisty przygotowania wody, ślusarza stanowiskowego oddziału, ślusarza - maszynisty przygotowania wody, maszynisty urządzeń przygotowania wody i ślusarza remontowego, jako okresów świadczenia pracy w szczególnych warunkach. Zdaniem ubezpieczonego zajmowane przez niego stanowiska, niezależnie od ich nazwy, są tożsame ze stanowiskiem pracy wymienionym w wykazie A, dziale XIV, pozycja 25, punkt 1, stanowiącym załącznik do zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego nr 7 z dnia 7 lipca 1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze bowiem ubezpieczony faktycznie wykonywał prace polegające na bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń oraz prace budowlano - montażowe i budowlano - remontowe na oddziałach będących w ruchu.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie i podtrzymał argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 27 czerwca 2013 r. oddalił odwołanie.

Sąd I Instancji oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.

M. G. (1), urodzony (...), ukończył zasadniczą szkołę (...)w zawodzie tokarza. W dniu 11.07.1972 r. złożył w K. Zakładach (...) w K. (dalej jako K.Z.P.) podanie

o pracę i został następnie zatrudniony na okres próbny do pracy na stanowisku ślusarza. W dniu 25.10.1972 r. został zwolniony z pracy w celu odbycia zasadniczej służby wojskowej, a po jej odbyciu, w dniu 22.10.1974 r. ponownie złożył w K.Z.P podanie o pracę. Od dnia 2.11.1975r. został zatrudniony w K.Z.P. na stanowisku maszynisty pomp w oddziale ochrony środowiska, a w dniu 1.11.1975 r. został przeniesiony na stanowisko maszynisty przygotowania wody w oddziale ochrony środowiska. Angażem z dnia 28.07.1977r. ubezpieczonemu powierzono stanowisko ślusarza brygadzysty w oddziale ochrony środowiska od 5.07.1977r. Z dniem 1.08.1977r. M. G. (1) został przeniesiony na stanowisko maszynisty przygotowania wody w oddziale ochrony środowiska, a od dnia 1.01.1978 r. na stanowisko ślusarza stanowiskowego oddziału, zaś od dnia 1.02.1979r. na stanowisko ślusarza - maszynisty przygotowania wody w oddziale ochrony stanowiska. Z ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że w dniu 1.08.1980 r. ubezpieczony został przeniesiony na stanowisko maszynisty urządzeń przygotowania wody w oddziale ochrony środowiska, a z dniem 1.07.1981 r. na stanowisko ślusarza w oddziale ochrony środowiska. Następnie od dnia 1.07.1985 r. powierzono M. G. (1) wykonywanie pracy ślusarza - maszynisty przygotowania wody w oddziale ochrony środowiska. Od dnia 1.07.1986 r. ubezpieczonemu powierzono kolejny raz stanowisko ślusarza. Z dniem 1.07.1988 r. ubezpieczony został przeniesiony na stanowisko brygadzysty ślusarza do oddziału wodno - ściekowego.

W dniu 28.03.1990 r. ubezpieczony złożył podanie o przeniesienie go do wydziału energetycznego na stanowisko ślusarza. Pracodawca przeniósł ubezpieczonego do wskazanego wydziału i na stanowisko ślusarza z dniem 1.04.1990 r., a z dniem 1.07.1990 r. na stanowisko ślusarza remontowego w tym samym wydziale. Na stanowisku tym i w tym wydziale ubezpieczony pracował do końca zatrudnienia w K.Z.P., czyli do dnia 31.09.1994 r.

Nadto, z ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że M. G. (1) nie należy do OFE, posiadał na dzień 1.01.1999 r. staż ubezpieczeniowy wynoszący łącznie 26 lat, 4 miesiące i 11 dni.

Organ rentowy nie uznał ubezpieczonemu okresów zatrudnienia

w K. Zakładach (...) w K. od 1.08.1972 r. do 24.10.1972 r., od 5.07.1977 r. do 31.07.1977 r., od 1.01.1978 r. do 31.01.1979 r., od 1.02.1979 r. do 31.07.1980 r., od 1.07.1981r. do 31.08.1994 r. stwierdzając, że z dokumentacji szczątkowej dotyczącej tych okresów zatrudnienia wynika, iż ubezpieczony pracował na stanowiskach ślusarz, ślusarz

remontowy, ślusarz - maszynista przygotowania wody, a stanowisko ślusarza nie jest wymienione w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Organ uznał natomiast staż pracy w szczególnych warunkach wynoszący 4 lata i 3 dni przyjmując, że w okresie zatrudnienia w K. Zakładach (...) w K. od 2.11.1974 r. do 31.10.1975 r., od 1.11.1975 r. do 4.07.1977 r., od 1.08.1977 r. do 31.12.1977 r. i od 1.08.1980 r. do 30.06.1981 r. ubezpieczony świadczył pracę w szczególnych warunkach.

W dniu 26.06.2012 r. ubezpieczony złożył w ZUS wniosek o przyznanie emerytury.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie i wskazał na przepisy art. 184 ust. 1, ust. 2 w zw.

z art. 32 ust. 1, ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity opubl. w Dz. U. z 2013 roku, poz. 1140, ze zm.) - zwaną dalej ustawą emerytalną - § 2 ust. 1 i § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r., Nr 8, poz. 43 ze zm.) – jednocześnie przytaczając ich treść.

Sąd pierwszej instancji podniósł, że ciężar wykazania wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w wymiarze uzasadniającym nabycie prawa do wcześniejszej emerytury spoczywał

na ubezpieczonym, który na tę okoliczność zawnioskował o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków L. S. (1), R. K. (1) i J. G., wieloletnich pracowników K.Z.P. Ubezpieczony powołał się również na złożone wcześniej w ZUS świadectwo pracy z dnia 25.06.2012r. twierdząc, że praca świadczona stanowiskach ślusarz, ślusarz remontowy, ślusarz stanowiskowy oddziału i ślusarz - maszynista przygotowania wody była w istocie pracą w szczególnych warunkach ponieważ mimo nazwy stanowisk pracy, praca ta polegała na bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń oraz pracach budowlano - montażowych

i budowlano - remontowych na oddziałach będących w ruchu i była wykonywana na stanowiskach, które niezależnie od ich nazwy, są tożsame ze stanowiskiem pracy, wymienionym w wykazie A, dziale XIV poz. 25 pkt I stanowiącym załącznik do zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego nr 7 z dnia 7.07.1987r.

W ocenie Sądu Okręgowego, nie można zgodzić się z tym stanowiskiem, gdyż kluczowym i podstawowym jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Jak słusznie stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 22 marca 2012 r., w sprawie I UK 403/11) źródłem prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach jest ustawa emerytalna

i rozporządzenie z dnia 7.02.1983 r. Nie jest nim natomiast zarządzenie resortowe, gdyż nie jest źródłem prawa, zgodnie z art. 87 Konstytucji RP. Wykazy resortowe wydane na podstawie § 1 ust. 2 i 3 rozporządzenia z 7.02.1983 r. mają charakter informacyjny, techniczno - porządkujący, uściślający oraz mogą mieć znaczenie w sferze dowodowej, stanowiąc podstawę domniemania faktycznego.

Z zeznań świadka L. S. (1) wynikało, że ubezpieczony w 1990 r. został przeniesiony do wydziału energetycznego (czemu ubezpieczony M. G. (1) początkowo zaprzeczał twierdząc, że przez cały okres zatrudnienia w K.Z.P. W K. pracował na stanowisku maszynisty przygotowania wody). Ubezpieczony przed przejściem z wydziału wodno -ściekowego do wydziału energetycznego oprócz obsługi pomp wykonywał różne prace - brał udział w wymianie zbiorników i filtrów, wykonywał czasami prace ślusarskie przy corocznym czyszczeniu instalacji wodociągowej podczas postoju zakładu, wykonywał remonty wodociągów na terenie zakładu poza halami produkcyjnymi, rozładowywał wagony. Podobne zeznania złożył świadek R. K. (1) - jego zdaniem ubezpieczony oprócz obsługi pomp przed 1990 r., kiedy to przeszedł z wydziału wodno - ściekowego do wydziału energetycznego, bardzo często zajmował się rozładunkiem wagonów.

Całkowicie odmienne zeznania złożył świadek J. G. - mistrz na wydziale wodno – ściekowym, podając, że ubezpieczony przez cały okres zatrudnienia pracował jako maszynista przygotowania wody, gdyż na wydziale wodno -ściekowym nie było innych stanowisk, a w późniejszym okresie praktykowano dopisywanie na angażach różne stanowiska, aby pracownik mógł otrzymać wyższe stawki wynagrodzenia. Utrzymywał, że ubezpieczony nie wykonywał prac nie

związanych z obsługą pomp oraz nigdy nie dokonywał remontów. Nie wiedział czy ubezpieczonego przeniesiono do wydziału energetycznego. Sąd Okręgowy nie dał wiary zeznaniom tego świadka, gdyż stały w rażącej sprzeczności nie tylko z dokumentacją zawartą w aktach osobowych ubezpieczonego, a także z zeznaniami świadków L. S. (1) i R. K. (1) i ubezpieczonego (a J. G. jako mistrz wydziału wodno - ściekowego do 1996 r. musiał znać sytuację kadrową wydziału). Ubezpieczony po zapoznaniu się z zeznaniami L. S. i R. K. przyznał, że na swoją prośbę został przeniesiony do wydziału energetycznego (co zresztą wynikało z akt osobowych) oraz, że wykonywał tam prace ślusarza polegające na naprawach taśm transporterów, wymianie części kotłów i pomp.

W swoich zeznaniach ubezpieczony twierdził, że nie pamięta czy otrzymywał angażę na stanowisko ślusarza, ale jeżeli tak było to zmiany dokonywał dział kadr, aby można było przyznać mu wyższą stawkę wynagrodzenia. W ocenie Sądu orzekającego takie twierdzenie ubezpieczonego i świadka J. G. były nielogiczne, gdyż z akt osobowych wynikało, że zmiany angażę dokonywano naprzemiennie (ze stanowiska ślusarza na maszynistę, następnie z maszynisty na ślusarza, po czym znowu ze ślusarza na maszynistę), co wykluczało uzyskanie za każdym razem wyższej stawki wynagrodzenia skoro jedna z nich musiała być niższa. Zmiany angażę tłumaczyły natomiast świetnie doraźne potrzeby wykonywania określonych prac. Zdaniem Sądu Okręgowego w świetle wskazanych dowodów istnieją co najmniej wątpliwości, czy ubezpieczony M. G. (1) w okresach nieuznanych przez organ rentowy świadczył pracę w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Z tej przyczyny Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

Z rozstrzygnięciem Sądu Okręgowego nie zgodził się ubezpieczony. Zaskarżył wyrok w całości. Wyrokowi zarzucił:

1. błąd ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że ubezpieczony w okresach od 11 lipca 1972 r. do 25 października 1972 r. oraz od 2 listopada 1974 r. do 31 września 1994 r. zajmował kolejno stanowiska: ślusarza, maszynisty pomp, maszynisty przygotowania wody, ślusarza - brygadzysty, maszynisty przygotowania wody, ślusarza stanowiskowego, ślusarza - maszynisty przygotowania wody, maszynisty urządzeń przygotowania wody, ślusarza, maszynisty przygotowania wody, ślusarza, brygadzysty - ślusarza, ślusarza oraz ślusarza remontowego, gdy ubezpieczony przez cały okres zatrudnienia w K. Zakładach (...) w K. wykonywał taką samą pracę, tj. pracę maszynisty pomp przygotowania wody -wymienioną w wykazie A, dziale IX, pozycja 2, pkt 6,

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, mające wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, tj. art. 184 ustawy emerytalnej w zw. z § 4 rozporządzenia z 7 lutego 1983r. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że M. G. (1) nie spełnia przesłanek do nabycia emerytury,

3. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, tj. art. 233 k.p.c., poprzez:

- dokonanie oceny materiału dowodowego w sposób sprzeczny z treścią dowodów w postaci zeznań skarżącego M. G. (1) oraz świadków L. S. (1), R. K. (1) i J. G.,
- z pominięciem okoliczności, że okresy pracy M. G. (1) na stanowisku „maszynista pomp” oraz „maszynisty przygotowania wody” są okresami niekwestionowanymi przez ZUS jako okresy pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, co wprost wynika z treści decyzji z dnia 23 sierpnia 2012 r. oraz z pisma procesowego z dnia 10 października 2012 r., będącego odpowiedzią na odwołanie,

- z pominięciem dowodu w postaci świadectwa pracy z dnia 25 czerwca 2012 r.

i informacji z A. (...) (dopuszczonego prawidłowo postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 12 listopada 2012 r.) na okoliczność charakterystyki stanowiska pracy M. G. (1) zajmowanego w spornym okresie, która pozwala wykazać, że czynności wykonywane przez skarżącego, a opisywane przez świadków mieszczą się w zakresie zwykłych obowiązków maszynisty pomp, a dowód ten był istotny w rozumieniu art. 227 k.p.c.,

- oparcie ustaleń na dokumentach z akt osobowych, mimo okoliczności, że jak wskazuje współczesny dokument pochodzący od pracodawcy i jak wyraźnie zeznali świadkowie stanowiska pracy wskazane w tych dokumentach nie odpowiadały rzeczywistości, a co doprowadziło do uznania przez Sąd Okręgowy braku przesłanek do nabycia przez skarżącego prawa do emerytury.

Skarżący w uzasadnieniu apelacji podniósł, że wbrew tezie postawionej przez Sąd orzekający zgromadzony materiał dowodowy w postaci świadectwa pracy z dnia 25 czerwca 2012 r., zeznań świadków L. S. (1), J. G. oraz R. K. (1), zeznań ubezpieczonego, jednoznacznie prowadzi do ustalenia, że M. G. (1) bezpośrednio po szkole, a następnie od października 1972 r. wykonywał pracę maszynisty pomp. Fakt pracy na spornym stanowisku i okoliczności podlegania tego stanowiska wykazowi A nie był kwestionowany przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, tyle, że nie w pełnym okresie, czemu dał wyraz zarówno w treści uzasadnienia decyzji z dnia 23 sierpnia 2012 r., jak i w odpowiedzi na odwołanie z dnia 10 października 2012 r. Sąd natomiast poszedł jeszcze dalej, gdyż zakwestionował te okresy, których nie podważał ZUS. Nie można przy tym zgodzić się z treścią wniosków wyciągniętych przez Sąd orzekający z zeznań świadków,

a mających przemawiać przeciwko prawdziwości twierdzeń M. G. (1) o pracy jako maszynista pomp. Nadto, Sąd pierwszej instancji pominął charakterystykę stanowiska pracy ubezpieczonego, a dowód ten pozwoliłby na potwierdzenie tezy, że były to czynności w ramach pracy maszynisty pomp - zgodnie z wykazem A.

Wskazując na powyższe zarzuty i argumenty, skarżący wniósł:

1. o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie M. G. (1) emerytury od daty złożenia wniosku, tj. od dnia 26 czerwca 2012 r.,
2. ewentualnie, o uchylenie w całości wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania,
3. o zasądzenie od organu rentowego na rzecz skarżącego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Organ rentowy nie ustosunkował się do treści apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym zarzutów apelacyjnych, doprowadziła Sąd Apelacyjny do wniosku, że rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego jest prawidłowe i odpowiada prawu. Sąd Apelacyjny po uzupełnieniu materiału dowodowego poprzez dopuszczenie dowodu z oryginalnych akt pracowniczych oraz przesłuchaniu M. G. (1) na rozprawie apelacyjnej w dniu 18 września 2014r., podzielił ustalenie Sądu pierwszej instancji, że M. G. (1) nie spełnił ustawowego wymogu 15 lat pracy w warunkach szczególnych, co uzasadniało oddalenie jego odwołania od decyzji organu rentowego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, po dokonanej kontroli instancyjnej, należy stwierdzić, że Sąd orzekający wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności sprawy, nie uchybiając zasadzie wnikliwości przy przesłuchiwanie świadków, przeprowadził pełne postępowanie dowodowe i dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o wszechstronną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w granicach swobodnej oceny dowodów, o której stanowi art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy wskazał w pisemnych motywach wyroku stan faktyczny jaki stał się podstawą rozstrzygnięcia oraz podał na jakich dowodach – przede wszystkim z dokumentów w postaci akt osobowych z przebiegu zatrudnienia - oparł się przy jego ustalaniu, stosując przy tym prawidłową wykładnię przepisów prawnych mających zastosowanie w niniejszej sprawie. Wbrew zarzutom apelacji prawidłowo również zbadał cały staż ubezpieczonego w kontekście wykonywania ewentualnej pracy w szczególnych warunkach, a zatem też w odniesieniu do uznanych przez organ rentowy okresów, gdyż rolą Sądu jest zbadanie wszystkich przesłanek, od których uzależnione jest przyznanie prawa, a zatem także przesłanki w postaci okresu pracy w szczególnych warunkach. W

przeciwnym razie doszłoby do naruszenia prawa materialnego. Uznanie określonych okresów przez organ rentowy, czy to w treści decyzji, czy już w toku postępowania sądowego, na przykład w odpowiedzi na odwołanie, wbrew sugestii apelacji, nie może być kwalifikowane jako uznanie twierdzeń ubezpieczonego przez przeciwną stronę procesową prowadzące zarazem do uznania odwołania

w tej części. Należy bowiem podkreślić, że postępowanie sądowe, inicjowane z odwołania od decyzji, jest postępowaniem kontrolnym, polegającym na zbadaniu czy zaskarżona decyzja organu rentowego jest prawidłowa według stanu faktycznego i prawnego z daty jej wydania. Sąd pierwszej instancji kontroluje zgodność decyzji z prawem, zaś Sąd drugiej instancji, w razie wniesienia apelacji, również prawidłowość zapadłego rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji. Postępowanie sądowe ma bowiem charakter odwoławczy, sprawdzający i weryfikujący decyzję. Badaniu podlega okoliczność czy ubezpieczony spełnił wszystkie, a nie tylko niektóre, przesłanki na gruncie prawa materialnego. Z przywileju przejścia na emeryturę w niższym wieku emerytalnym, przysługującego pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, mogą bowiem korzystać wyłącznie pracownicy, którzy byli rzeczywiście zatrudnieni stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szkodliwych warunkach pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2013 r., sygn. III UK 141/12, lex nr 1455743). Nadto, Sąd Odwoławczy nie jest związany treścią zarzutów apelacyjnych i jako instancja merytoryczna orzeka na podstawie całokształtu materiału dowodowego zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 29 listopada 2002 r., IV CKN 1574/00, niepubl.), w konsekwencji czego nie jest również związany uznaniem, czy odmową uznania przez Sąd orzekający w pierwszej instancji określonego okresu pracy, jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 ust. 1 i ust. 2 ustawy emerytalnej.

Zważywszy na granice i kierunek apelacji w niniejszej sprawie należy wskazać, że rozpoznający sprawę Sąd Okręgowy nie przyznając ubezpieczonemu prawa

do emerytalny w obniżonym wieku emerytalnym, nie naruszył tak norm prawa materialnego, jak i zasad postępowania, które uzasadniałyby uwzględnienie wniosków apelacji. Sąd Apelacyjny, mając bowiem na uwadze podniesione zarzuty i argumentację zawartą we wniesionym przez ubezpieczonego środka odwoławczym, przeprowadził na podstawie art. 382 k.p.c. uzupełniając postępowanie dowodowe

z zeznań ubezpieczonego oraz źródłowej dokumentacji pracowniczej i tak dodatkowo zebrany materiał dowodowy nie dał podstaw do zmiany, czy tym bardziej uchylenia, wyroku Sądu pierwszej instancji. Zarzuty apelacji miały charakter dość polemiczny

i opierały się na odmiennej interpretacji zeznań świadków, zwłaszcza świadka G. i treści świadectwa oraz świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, tj. dowodach które nie znalazły potwierdzenia w oryginalnej dokumentacji źródłowej. Wbrew zarzutowi apelacji w sprawie nie przedłożono również charakterystyki stanowisk prac, na jakich był zatrudniony M. G. (1). Pismo z dnia 14 stycznia 2013r. na k. 44 (akt sprawy) nie stanowi bowiem rzekomej charakterystyki stanowiskowej i co więcej, złożone w tym dokumencie informacje wyraźnie wskazują, że następca prawny byłego pracodawcy ubezpieczonego nie dysponuje charakterystyką stanowisk pracy za lata 1972-1994.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie można również zasadnie zarzucić Sądowi pierwszej instancji, że zaniechał zbadania i przeprowadzenia wszystkich dostępnych mu w sprawie dowodów czy też, że naruszył prawo materialne tj. przepisu art. 184 ust. 2 ustawy emerytalnej w zw. z § 4 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r. Należy wyjaśnić, że w myśl art. 32 ust. 1 ustawy emerytalnej ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3. Zgodnie z art. 32 ust. 2 cyt. ustawy dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Należy też podkreślić, że praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach pozwalających na uznanie jej za jedną z prac wymienionych w wykazie, stanowiącym załącznik do rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. Z przywileju przejścia na emeryturę w wieku niższym, przysługującego pracownikom

zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, mogą bowiem skorzystać wyłącznie ci pracownicy, którzy byli rzeczywiście zatrudnieni stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szkodliwych warunkach pracy w rozumieniu art. 32 ustawy emerytalnej w związku z § 2 ust. 1 rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. Prawo do tego szczególnego świadczenia z istoty jest związane z szybszą utratą zdolności do zarobkowania z uwagi na szczególne warunki lub szczególny charakter pracy. Nadto, jednym z koniecznych warunków jest, aby praca w szczególnych warunkach była wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie po 6 dni w tygodniu i przeciętnie po 46 godzin tygodniowo, jeżeli taki obowiązywał pracownika wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z 1983r. (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2007 r., III UK 27/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 325; z dnia 19 września 2007 r., III UK 38/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 329; z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 66/07, LEX nr 483283; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 210/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 75 i z dnia 24 marca 2009 r., I PK 194/08, LEX nr 528152). Nie wchodzi zatem w rachubę sporadyczne wykonywanie takich prac. Oczywistym jest przy tym, że sama nazwa stanowiska nie mogła być przesądzająca, gdyż w sprawie o prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z uwagi na wykonywanie pracy w szczególnych warunkach należy ustalić faktyczny rodzaj i zakres powierzonych do wykonywania czynności (obowiązków) pracowniczych w ujęciu branżowym w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z 7 lutego 1983r.

Ze zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, uzupełnionego w postępowaniu apelacyjnym, w szczególności ze źródłowej dokumentacji dotyczącej zatrudnienia, wynika, że ubezpieczony w spornym okresie był zatrudniony w przedsiębiorstwie zaliczanym do branży drzewno - papierniczej (produkcja papieru), lecz zarazem nie wykonywał prac ujętych w dziale VI wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia z 7 lutego 1983r. Dotyczy to zarówno okresu pracy w oddziale wodno – ściekowym i oddziale ochrony środowiska, tj. do końca marca 1990r., jak i chronologicznie w następnym okresie pracy w wydziale energetycznym.

Ubezpieczony pracując przy pompach i filtrach wodnych, płukaniu roszadników i rozpuszczaniu siarczanu, w zakładzie pracy produkującym z drewna papier, nie był zatrudniony przy pracach ściekowych w uciążliwym środowisku ściekowym i w kanałach ściekowych, charakterystycznych dla gospodarki komunalnej, zgodnie z ujęciem działu IX poprzez odesłanie z pkt 25 działu XIV wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia z 7 lutego 1983r., nie pomijając zarazem faktu, że nie pracował wówczas przy agregatach, a z urządzeń na oddziałach w ruchu były tylko filtry i pompy, zaś ubezpieczony w tym czasie jak ustalił sąd pierwszej instancji wykonywał też inne prace a więc nie był stale i bezpośrednio narażony na ewentualne szkodliwe czynniki występujące w środowisku pracy.

Zgodnie bowiem - z pkt 25 działu XIV wykazu A rozporządzenia z 7 lutego 1983r. – bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe powinny występować na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego prawidłowo nie zostały zakwalifikowane ubezpieczonemu do czasu pracy w szczególnych warunkach okresy pracy w Oddziale Ochrony (...) i Oddziale (...) kiedy ubezpieczony zajmował stanowiska ślusarza, tj. od 01.08.1972r. do 24.10.1972r., od 05.07.1977r.

do 31.07.1977r., od 01.07.1981r. do 30.06.1985r. od 01.07.1986r. do 31.03.1990r.

Od 01.04.1990r. ubezpieczony przeszedł do wydziału energetycznego na stanowisko ślusarza, a następnie ślusarza urządzeń energetycznych i ślusarza remontowego,

na co wskazuje wiarygodna i nie obalona przez ubezpieczonego oryginalna dokumentacja źródłowa z okresu zatrudnienia ubezpieczonego. W tym okresie zajmował się naprawą taśmociągów, kotłów parowych. W wydziale tym pracował 4 lata od 01.04.1990r. do 13.07.1994r. Od 14.07.1994r. został przeniesiony na okres do trzech miesięcy na wydział celulozowni, do grupy demontażowej (akta osobowe k. 54). W 1991 w wydziale energetycznym nabył ubezpieczony uprawnienia do konserwacji i napraw urządzeń i instalacji energetycznych i elektroenergetycznych w zakresie:

- kotły parowe wraz z urządzeniami pomocniczymi,

- ciepłe instalacje parowe i wodne,

- ciepłe urządzenia parowe i wodne,

Ze względu na treść działu II rozporządzenia Rady Ministrów- prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych oraz działu XIV pkt 25 rozporządzenia - bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie A rozporządzenia z 7 lutego 1983r., w źródłowej dokumentacji pracowniczej nie znalazły potwierdzenia. Brak dowodów na to, że ubezpieczony rzeczywiście stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał ww. prace w bezpośrednim narażeniu na oddziaływania czynników o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości, właściwych dla branży energetycznej, analogicznie zresztą jak przypadku chronologicznie wcześniejszego okresu pracy przy pompach i filtrach. Należy podkreślić, że przepisy załącznika A do rozporządzenia 7 lutego 1983 r. nie mogą być interpretowane w sposób rozszerzający (wyrok SN z dnia 27 stycznia 2012 r., II UK 103/11, LEX nr 1130388, wyrok SN z dnia 14 listopada 2013 r., II UK 133/13, LEX nr 1399913, wyrok SN z dnia 9 listopada 1999 r., II UKN 187/99, OSNAPIUS 2001 Nr 4, poz. 121, wyrok SN z dnia 16 sierpnia 2005 r., I UK 378/04 OSNP 2006 nr 13-14, poz. 218, wyrok SN z dnia 23 października 2006 r., I UK 128/06, OSNP 2007, nr 23-24, poz. 359). W judykaturze przyjmuje się, że w świetle przepisów wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia, wyodrębnienie poszczególnych prac ma charakter stanowiskowo - branżowy. Pod pozycjami zamieszczonymi w kolejnych działach wykazu wymieniono bowiem konkretne stanowiska przypisane danym branżom, uznając je za prace w szczególnych warunkach uprawniające do niższego wieku emerytalnego. Taki sposób kwalifikacji prawnej tychże prac nie jest dziełem przypadku. Specyfika poszczególnych gałęzi przemysłu determinuje bowiem charakter świadczonych w nich prac i warunki, w jakich są one wykonywane, ich uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia. Nie można zatem swobodnie czy wręcz dowolnie, z naruszeniem postanowień rozporządzenia, wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały one przypisane w tym akcie prawnym (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2011r., sygn. III UK 174/10, lex nr 901652, z dnia 1 czerwca 2010 roku, sygn. akt II UK 21/10, lex nr 619638 oraz z 23 lutego 2010 roku, sygn. II UK 188/09, lex nr 590237). Przyporządkowanie danego rodzaju pracy do określonej branży ma istotne znaczenie dla jej kwalifikacji, jako pracy w szczególnych warunkach. Usystematyzowanie prac o znacznej szkodliwości i uciążliwości do oddzielnych działów oraz poszczególnych stanowisk w ramach gałęzi gospodarki nie jest przypadkowe, gdyż należy przyjąć, że konkretne stanowisko narażone jest na ekspozycję na czynniki szkodliwe w stopniu mniejszym lub większym w zależności od tego, w którym dziale przemysłu jest umiejscowione. Konieczny jest bezpośredni związek wykonywanej pracy z procesem technologicznym właściwym dla danego działu gospodarki (wyrok SN z dnia 16 czerwca 2009 r., I UK 20/09, LEX nr 515698, wyrok SN z dnia 16 czerwca 2009 r., I UK 24/09, LEX nr 518067, wyrok SN z dnia 1 czerwca 2010 r., II UK 21/10, LEX nr 619638, wyrok SN z dnia 14 marca 2013 r., I UK 547/12, OSNP 2014, Nr 1, poz. 11). Oznacza to, że przynależność pracodawcy do określonej gałęzi przemysłu ma znaczenie istotne i nie można dowolnie, z naruszeniem postanowień rozporządzenia, wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały przypisane w tym akcie prawnym (wyrok SN z dnia 19 maja 2011 r., III UK 174/10, LEX nr 901652, wyrok SN z dnia 14 stycznia 2014 r., II UK 224/13, LEX nr 1424852).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego zgromadzone w niniejszej sprawie świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych przez M. G. (1) nie zasługiwały na wiarygodność, gdyż zostały wystawione wbrew dokumentacji źródłowej. Wniosku tego nie zmieniają dowody przeprowadzone w toku niniejszego postępowania sądowego, w tym z zeznań świadków. Ustosunkowując się do zarzutu apelacji, wskazać należy, że świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach jest dokumentem prywatnym i nie należy bezwarunkowo przyjmować za prawdziwe zawartej w nim treści, tym bardziej, że podobnie jak i inne dowody, podlega weryfikacji co do zgodności z prawdą w kontekście całokształtu materiału dowodowego (wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 21 kwietnia 2004 r., II UK 337/03, OSNP 2004/22/392; 23 listopada 2004 r., I UK 15/04, OSNP 2005/11/161; 22 czerwca 2005 r., I UK 351/04, OSNP 2006/5-6/90; 20 października 2005 r., I UK 41/05, OSNP 2006/19-20/306; 29 stycznia 2008 r., I UK 192/07, LEX nr 447272).

Do kompetencji pracodawcy nie należy określanie dla celów emerytalnych stanowisk pracy jako „pracy wykonywanej w szczególnych warunkach” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2005 r., sygn. akt I UK 351/04, opubl. w OSNP 2006/5-6/90, Pr.Pracy 2006/2/30, lex nr 171515), a Sąd nie jest związany wydanym przez pracodawcę świadectwem pracy w szczególnych warunkach (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2009 r., sygn. I UK 24/09, lex nr 518067).

Nadto, świadectwa pracy nie mogą być wystawiane przez archiwistę (przechowawcę dokumentacji zlikwidowanego zakładu pracy), bowiem nie ma uprawnień pracodawcy do wystawiania takich świadectw, a jedynie do wydawania ich duplikatów (odpisów).

Wiadomym jest przy tym, że dla celów ustalenia pracy w warunkach szczególnych znaczenie ma nie nazewnictwo zajmowanych stanowisk, lecz faktyczne ich zajmowanie. Gdy więc z całokształtu ujawnionych w sprawie faktów wynika, że praca przez ubezpieczonego nie była świadczona w warunkach szkodliwych, to stwierdzenie takie zawarte w świadectwie pracy, uznać trzeba za skutecznie podważone.

Nie ulega przy tym wątpliwości, że przy ustalaniu okresu, charakteru (rodzaju) zatrudnienia winny być przecież przede wszystkim analizowane dokumenty

z przebiegu zatrudnienia, a dopiero, gdy występują braki w dokumentacji pracowniczej, dopuszczalne jest posiłkowanie się zeznaniami świadków, a nie zastępowanie źródłowej dokumentacji związanej ze stosunkiem pracy, zeznaniami świadków, w szczególności, gdy treści z tych obu źródeł dowodowych stoją w opozycji wobec siebie. Sąd Okręgowy w Gorzowie sprostął powyżej wymienionym zasadom postępowania w procesie o przyznanie prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Sąd orzekający nie naruszył przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego treści art. 233 § 1 k.p.c., który wskazuje, że sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie „wszechstronnego rozważenia zebranego materiału” – a zatem z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności (por. między innymi uzasadnienie orzeczenia Sądu Najwyższego z 11 lipca 2002 r., IV CKN 1218/00; orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2002 r., IV CKN 1256/00 oraz z dnia 24 marca 1999 r., I PKN 632/98). Dopuszczalne jest przy tym przeprowadzanie wszelkich dowodów dla wykazania okoliczności, mających wpływ na prawo do świadczenia zarówno wtedy, gdy pracodawca wystawił świadectwo pracy, a organ rentowy kwestionuje jego treść, jak

i wówczas, gdy dokument taki nie może być sporządzony (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 8 kwietnia 1999 r., sygn. akt II UKN 619/98, wyrok Sądu Najwyższego z 7 października 2003 roku, sygn. II UK 87/03, OSNPUSiSP 2004, nr 14, poz. 248). Sąd orzekający może zatem przesłuchiwać świadków, celem wydobywania większej ilości szczegółów co do spornych lat, w tym co do tego, jakie ubezpieczony czynności wykonywał w ramach obowiązków pracowniczych, czy stale oraz czy w pełnym wymiarze czasu pracy.

Niemniej, w sprawie, w której przedmiotem jest prawo do świadczenia rentowo-emerytalnego lub wysokość tego świadczenia wymaga się dowodów nie budzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych, potwierdzających czy choćby uprawdopodobniających w stopniu granicznym z pewnością fakt zatrudnienia (status pracownika) oraz pozostałe okoliczności związane ze świadczeniem pracy w szczególnych warunkach, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (podobnie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 29 maja 2014 r., sygn. III AUa 750/13, lex nr 1483808).

Słusznie postąpił Sąd Okręgowy przy ustalaniu okresowo zatrudnienia uwzględniając przede wszystkim dokumenty z przebiegu zatrudnienia M. G., a następnie gdy wystąpiły braki w źródłowej dokumentacji pracowniczej, dopuścił dowód z zeznań świadków. Sąd orzekający nie mógł wyłącznie oprzeć się na zeznaniach świadków, w sytuacji, gdy z dokumentów wynikały okoliczności wręcz przeciwne lub gdy zeznania świadków, czy ubezpieczonego, nie znalazły potwierdzenia w dokumentach pracowniczych. Zeznania świadków i ubezpieczonego Sąd Okręgowy ocenił zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego, logicznego rozumowania i nie przekroczył zasady swobodnej oceny dowodów, która jest swobodna ale nie dowolna.

Należy podkreślić, że w niniejszej sprawie, źródłowe dokumenty nie potwierdziły wersji prezentowanych przez ubezpieczonego co do posiadania 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ubezpieczony nie zdołał również podważyć poczynionych ustaleń przez Sąd Okręgowy, poprzestając na powołaniu się na znane Sądowi pierwszej instancji dowody, będące przedmiotem analizy w postępowaniu apelacyjnym.

Ustosunkowując się do wykazu stanowisk z zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego (Dz.Urz.MG.1987, Nr 4, poz. 7) na które powołuje się ubezpieczony i jego pełnomocnik, należy wyjaśnić, że wykonywanie pracy na stanowisku określonym w zarządzeniu resortowym, której nie wymieniono w wykazach A i B, stanowiących załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. nie uprawnia do uzyskania emerytury na podstawie art. 32 ustawy emerytalnej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2012 r., sygn. II UK 103/11, lex nr 1130388). Wykazy resortowe nie stanowią obowiązującego źródła prawa, zgodnie z art. 87 Konstytucji, jak i samodzielnej podstawy zaliczenia danego rodzaju zatrudnienia do prac w szczególnych warunkach, choć oczywiście mogą być pomocne przy wykładni przepisów rozporządzenia Rady Ministrów. Źródłem prawa do emerytury za pracę w szczególnych warunkach jest ustawa emerytalna i rozporządzenie z dnia 7 lutego 1983r. Wykazy resortowe wydane na podstawie § 1 ust. 2 i 3 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mają charakter informacyjny, techniczno - porządkujący, uściślający oraz mogą mieć znaczenie w sferze dowodowej, w szczególności, gdy w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia nie wymienia się określonych stanowisk, lecz operuje się pojęciem ogólnym (por. np. wyroki z dnia 21 kwietnia 2004 r., II UK 337/03, OSNP 2004 nr 22, poz. 392; z dnia 20 października 2005 r., I UK 41/05, OSNP 2006 nr 19-20, poz. 306; z dnia 25 lutego 2009 r., II UK 227/08, lex nr 736740; z dnia 25 lutego 2010 r., II UK 218/09, lex nr 590247; z dnia 24 listopada 2010 r., I UK 128/10, lex nr 707405, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2012 r., sygn. I UK 403/11, lex nr 1214549). Tym bardziej posłużenie się resortowym wykazem stanowisk jest uzasadnione, a nawet konieczne, gdy dany rodzaj prac został wymieniony w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia jedynie ogólnie, bez wskazania jakiegokolwiek kryterium zakwalifikowania go do jednego z wykazów

(wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 2011 r., sygn. II UK 356/10, lex nr 901608). Taki wykaz resortowy ułatwia zatem identyfikację określonego stanowiska pracy jako stanowiska pracy w szczególnych warunkach. Innymi słowy, zarządzenia resortowe mogą mieć znaczenie jedynie w sferze dowodowej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2011 r., sygn. I UK 351/10, lex nr 863944, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 2011 r., sygn. II UK 356/10, lex nr 901608).

W niniejszej sprawie na tle przywołanego w odwołaniu od decyzji pkt 25 działu XIV zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu i Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987r., wystarczy jedynie wskazać że z zeznań ubezpieczonego, złożonych na rozprawie apelacyjnej z dnia 18 września 2014r. jednoznacznie wynika, że ubezpieczony nie pracował stale i bezpośrednio przy stanowiskach wymienionych w wykazie, nie abstrahując jednakże od faktu, że ubezpieczony w okresie pracy w oddziale wodno – ściekowym i oddziale ochrony środowiska, tj. do końca marca 1990r., nie pracował w bezpośrednim narażeniu na warunki szkodliwe w rozumieniu art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej.

Reasumując, Sąd Apelacyjny przyjął ustalenia faktyczne za własne oraz podzielił dokonaną przez Sąd ocenę prawną, w tym podzielił wniosek końcowy, że posiadany w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na przyjęcie, iż ubezpieczony, pracował co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a zatem nie został spełniony wymóg z § 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r., co słusznie skutkowało odmową przyznania emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

Mając na uwadze przedstawioną argumentację Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

SSA Jolanta Hawryszko SSA Anna Polak del. SSO Beata Górńska